

קרו מלא ד' ינו

עד מתי יעמוד בראש המדינות הישראליים אנשים שנולדו וגדלו במאה ה' תשע-עשרה?

עד מתי יקבעו את הקו זקנים שלא עלה רעיון חדש בראשם מזה חמישים שנה — וצעירים שבכלל לא עלה רעיון חדש בראשם אף פעם?

עד מתי תעמוד מדינה זו מן הצד, חסרת-אונים וחסרת-בינה, בשעה שאחרים מעצבים את המציאות אשר תחרוץ את גורלה?

עד מתי יחפו מנהיגינו בחיך של כסא לים ובלילגול של איחלת על אובדן דרכיהם? עד מתי ידרכו במקום במבוי סתום, ו' יעמידו פנים כאילו מתקיימים הם בעוז ב' דרך-המלה, אל מטרה מיוחלת?

עד מתי? עד מתי? עד מתי? *

מסיב יהום הפער. העולם הערבי הישן מתמוטט ומתנפץ. רעיונות חדשים, כוחות חדשים, מנהיגים חדשים משנים את דמותו. רוחות-פריצים מנשבות מכל עבר.

זה לא קורה על הירח. זה לא קורה ב' אמריקה הדרומית, מעבר לאוקיינוס הרחב. זה לא קורה במזרח אסיה, מעבר להררי חושך.

זה קורה לאורך גבולותינו הדקים והמפורזים. זה קורה בנוף שאנו שוכנים בו. זה קורה במרחק של סיסה בתדקות בסילונו המאה העשרים.

זה קורה סביבנו. זה ישמיע על חיינו. זה עלול להשמיע על מותנו.

מה אנחנו עושים בנידון? מה חלקנו בכל אלה?

כיצד מופעלים האמצעים אשר בידנו — הסוכנים, הכספים, השידורים שלנו? במי אנחנו תומכים — בערבים או ב' כורדים?

עם מי אנחנו מקיימים מגע — עם העיראקיים או עם המצרים?

באיזה מחנה אנחנו מקוים להשתלב — במחנה הדוברים באיחוד לאלתר, או במחנה התומכים באיחוד הדרגתי?

עם מי יש לנו הסכם טכסיסי — עם קומוניסטים או עם רודפי-הקומוניסטים? על מי אנחנו משליכים את יתבנו — על הפועלים בשיתוף עם האמריקאים, או על הפועלים בשיתוף עם הסובייטים, או על ה' סועלים למען ניטרול המרחב?

השאלות עצמן ניראות כמגוה כות. כי אין לנו אחר ורע בכל ה' מרחב העצום הזה, המקיף אותנו כימעט מכל עבר.

לא ערבים ולא כורדים, לא סוציאליסטים ולא ריאקציונרים, לא מלכים ולא מהפכנים, לא סוכנים אמריקאים ולא סוכנים רוסיים — איש אינו רוצה בנו. הכל בורחים מאיתנו כאלו היינו מצורעים.

אולם מנהיגינו אינם נושאים. לא, לא הם. הם עומדים להם מן הצד, בפונה של ציניות עדינה, ומשלים את עצמם ואור' תנו שכל זה אינו נוגע לנו.

קול-ישראל, דובר אומלל של מישטר אשר אין לו מה לומר, אף מצא את התשובה ה' נאותה. שלוש פעמים ביום הוא מבשר לנו, בשביעות-רצון עילאית, כי נמשכת ההת' רוצצות' בעולם הערבי.

התרוצצות! תמהנה, מה היה קול-ישראל משדר בשנת 1789, כאשר פרצה המהפכה הצרפתית? איך היה מתמוגג בכזו ובזילזול, כאשר עלו זר' נות ומוכרות-דגים על ארמון הטילרי? איך היה מדוהע על מחול הפיכות המנואלות?

בדם, כאשר הגירונדיסטים, היעקובינים ו' אנשי הדיקטטוריון שחטו איש את רעהו, עד שבא 'הרודן הצרפתי' (מן הסתם היו קורי' אים לו 'קולונל בונאפארטה') ותפס את ה' שלטון בכוח?

כן, זאת היתה התרוצצות. בעיני כסיל בן' אותם הימים היתה זאת התגלמות של אן' דרלמוסיה מוחלטת, של חוסר-אחיות לבני

את עצמם, בשרשרת מעשים ומחוללים של שני דורות, למצב בו שוב אין הם מסוגלים לעשות עוד מאומה, ושוב אין להם מרחב כלשהו לתימרון.

הם הצליחו לשרוף את כל ה' גשרים, עד האחרון שבהם. הנה למשל: האמריקאים תומכים עתה ב' תנועה הלאומית הערבית, הסובייטים נחלו תבוסה מדינית גדולה, ונישארו ללא שות' פים במרחב. זוהי הזדמנות גדולה להתקד' בות מוסקבה-ירושלים, שהיתה מאפשרת לנו לשחק מישחק חופשי בין הגושים. אבל את הגשר לרוסיה שרפו מנהיגינו מזמן.

או: בסוריה מתנהל ויכוח חריף בין אנשי אל-בעת, הדוגלים בקונפדרציה מרחבית, ו' בין חסידיו עבד אל-נאצר, התובעים איחוד כל-ערבי מוחלט לאלתר. יכולנו להתערב ב' חיכות חיוני זה, לפחות מעל גלי האתר, להתקרב לבעלי הדעה הקרובה יותר לצד' כינו שלנו. אבל בית-השידור הישראלי יכול ר' ללגלג ולהשמין.

המעצמה הערבית היחידה העומדת מן הצד, והמחכה מרכזיות עצמאית וחשובה, היא אלג'יריה. ציר ירושלים-אלג'יר יכול היה להיות מישקל נגדי לציר קאהיר-דמשק. אבל ממשלת ישראל עבדה הרבה וקשה כדי לה' פוך את מוחמד בן-בלה לאויבה.

גליון שלם של עיתון זה לא יספיק כדי למנות את מעשי הטימטום והאיחלת. אבל די במישפט אחד כדי להגדיר את התוצאה: המישטר הזה אינו מסוגל לעשות מאומה במרחב.

ובינתיים נוצרות במרחב, בלע' דינו ואולי אף נגרנו, העובדות ש' יקבעו את המציאות במשך חמי' שים השנים הבאות.

לכל זה יש תשובה אחת ניצחת בסי' הפירמה דויד בן-גוריון ושות' בע"מ: בטחון.

"בטחון". האם עלה פעם על דעתכם עד כמה פאסיבית מילה זו, שבעליה אוהבים להגדיר את עצמם דווקא כ' "אקטיביסטים"?

לא לשוא לקוחה מילה זו מן המילון של אירגון ההגנה. היא שלטה בימים כאשר איר' גון זה עוד חשב במושגים של הגנה סטא' טית ועקרה על כל נקודת-התיישבות. עד שבא יצחק שדה, הוציא את אנשי המוש' והפלמ"ח אל השדה הפתוח, ולימד אותם כי היוזמה והתנועה חשובים מן הבטחון ה' פאסיבי.

מנהיגי ישראל טרם הגיעו לשלב זה — והמנהיגים הנוכחיים לא יגיעו אליו לעולם. הם חולמים על "בטחון". להתבצר מאחורי הגבולות. להינתק מן הצד השני. לא להתי' ערב בתהליכי המרחב, לא לשנות את דמו' תה, לא להשתתף במאבקי הרעיוניים והמע' שיים. אלא "להרתיע" את המרחב מפני פגיעה בנו.

לפני דור בנו הצרפתים קו עצום של ביצורים, וקראוהו על-שם שר-הבטחון דאז, אנדרה מאזינו. מאחורי חומת-הבטחון של קורמאזינו שקטו על שמריהם, שקעו בקי' און ויתרו על כל ניסיון לעצב מחדש את דמות המרחב האירופי שמעבר לגבולם.

עד שבא המרחב האירופי, עקף את הביצורים הנהדרים, והנחית מהלומת-מוות על צרפת.

ישנם קורמאזינו שונים. ישנו קו של ביצורים תתי-קרקעיים בעידן הטאנקים, ויש קו של "פיתוח טכנולוגי" בעידן האטום.

קו מבחינה עקרונית אין כל הבדל: זהו קו סטאטי, פאסיבי, קו של חוסר-אונים מדיני.

הפסיכולוגיה של קורמאזינו הרי' דימה את ישראל. הדיקציה תהיה פתאומית — והלוואי שלא תהיה היקיצה מאוחרת מדי, כפי שקרה לבוני קורמאזינו המקוררי.

הערבי! פרצו נתיב לישראל במרחב! זיקני העלייה השנייה, שהכירו את הערבים בפרדסי מלאכס, צחי' קו מאיתנו. מה? הערבים יתאחי' דו? הערבים ישתחררו מעול ה' מעצמות הזרות? איזו כריחה! חהיחהיחה!

אחרי שחולל גמאל עבד אל-נאצר את ה' מהפכה שלו, קראנו למנהיגינו: אנא, מהרו! תקופה חדשה החלה! דאגו לזהות את מדי' נתישראל עם רעיונות הסוציאליזם, השיח' רור והאחדות! התקשרו עם המהפכנים בכל רחבי המרחב, לפני שמנהיג ערבי עויין יצ' ליה להשתלט עליהם!

שוב הוצפנו בגלי הצחוק הרישמי. מי? עבד אל-נאצר? הרודן המטורף הזה? מי יור' כור אותו בעוד חמש שנים? וכך זה נמשך, שנה אחרי שנה. כיצד הם

טיני (או לאטיני). ודאי גיחך, בשמעו את החדשות האחרונות: "ההיחה! שוב הפיכה בפאריס!" שלא לדבר על הקאריקטוריסטים, שהתחרו ביניהם בציור מפלצות צמאות-דם ומטומטמות.

אבל לא היו דרושות 174 שנה כדי שיובן כי המהפכה הצרפתית הזאת שינתה את פני צרפת, את פני אירופה, את פני העולם. וכי רק למראית-עין היתה זאת "התרוצצות", היטוי חיצוני מבובל של תהליכים עמוקים והגיוניים?

המהפכנים יצרו מציאות חדשה. המזולזים שקעו בתהום הנשיונה.

ראם אין הם מבינים זאת, המדינאים הישנים שנת בלתי-ישירים ליד הגה ה' מדיניות הישראלית? האין הם מסוגלים ל' הבין, או שמא מבינים הם היטב, אך מעמדי

עריסת התרבות האנושית

דים פני תמים מפני שאינם מסוגלים לעשות מאומה? האין הם מבינים כי לגנד עינינו נוצרת מציאות חדשה במרחב? האין הם תופסים כי מציאות זו, שעדיין לא הגיעה לכלל גיבוש סופי, שוב לא תינתן לשינוי כאשר דמותה תוצב טופית?

האם אין הם חשים כי כל יום החולף על פנינו מקטין את סיי' כווינו לקחת חלק במלאכת ה' צוב, להשתלב בתהליכים, להסיט אותם כמיוון הרצוני לאינטרס' החיים הישראלי?

לפני תריסר שנים, כאשר העולם הערבי היה עדיין מפולג לגמרי, כאשר כל מדינותיו נאנקו תחת עול האימפריאליזם הישיר וה' עקיף, התחננו בפני מנהיגים אלה: נצלו את ההזדמנות! רישמו על דגל ישראל את רעיון האיחוד המרחבי, לכונו מסביב לדגל זה את כל היסודות המתקמים והתוססים בעולם

צחקו מהדחת נאגיב ומתצלולי שיסאקלי! כיצד התבדתו למראה פירוק רע"ם וכשלו' נות הצבא המיצרי בתימן!

אך התהליך התקדם, שלב אחר' שלב. בתנועות זיגזאג, שני צעדים קדימה וצעד אחד אחורה. והצחוק ניראה אווילי יותר ויותר.

מעולם לא היה חוסר-האונים של מנ' מנהיגינו בולט יותר מאשר בימים אלה, כאשר הכל מתנוועע, הכל זורם — והמדי' גיות הרישמית יושבת על אחוריה, כאילו נידבקה לאדמה.